

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **BRADLEC, spol. s r.o., IČ 08598088**
se sídlem Bradlecká Lhota 127, 507 13 Bradlecká Lhota
zastoupena MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem
advokátní kanceláře Pečený, Fučík, Langer
se sídlem Praha 1, Purkyňova 2

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. června 2020, č. j. PPR-14193-3/ČJ-2020-990450

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

I. Předmět sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítnul dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také jen „správní řád“), odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru služby

pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Semily, ze dne 6. 3. 2020, č. j. KRPL-113165-3/ČJ-2019-1811IZ, kterým správní orgán I. stupně zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení ve věci žádosti o povolení provozování střelnice na pozemcích p. č. 165/1, 165/2 a 164/2, st. p. č. 219 v k. ú. Bradlecká Lhota (dále také jen „Střelnice“) podané žalobkyní dne 16. 12. 2019. A to z toho důvodu, že žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatnou vadu žádosti, která bránila pokračování v řízení tím, že nepřipojila k žádosti platnou listinu prokazující oprávnění užívat nemovitosti jako střelnici dle § 52 odst. 4 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o zbraních“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně ve včas podané žalobě namítla nezákonnost žalovaného rozhodnutí.
3. V úvodní části žaloby popsala průběh správního řízení, které bylo shora citovaným usnesením prvoinstančního správního orgánu zastaveno. A to proto, že správní orgán I. stupně uzavřel, že jedinou možnou listinou prokazující oprávnění žalobkyně užívat Střelnici by bylo kolaudační rozhodnutí místně příslušného civilního stavebního úřadu, neboť se jedná o střelnici civilní. Předložením tohoto dokladu by došlo k naplnění podmínky stanovené v § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, ale protože jej žalobkyně nedoložila, řízení bylo dle § 66 odst. 1 správního řádu zastaveno.
4. S tímto závěrem se pak v podstatě ztotožnil i žalovaný, který navíc konstatoval, že k odvolání žalobkyně přiložené rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu ze dne 14. 11. 1980, č. j. 101-24-424 (č. 424-80) [dále také jen „Rozhodnutí VSÚ“], jímž bylo příslušným stavebním úřadem rozhodnuto o povolení k trvalému provozu (užívání) Střelnice v obci Bradlecká Lhota, listinou prokazující splnění podmínky dle § 52 odst. 4 zákona o zbraních není.
5. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně v rozporu zejména s Listinou základních práv a svobod, stavebním zákonem a zákonem o zbraních. Vytkla správním orgánům, že učinily nesprávný závěr o předloženém Rozhodnutí VSÚ, které naopak žalobkyně za listinu prokazující její oprávnění užívat níže uvedené nemovitosti jako Střelnici považuje.
6. Uvedla, že dne 15. 11. 2016 společnost MULTIAGRO, v.o.s. Slatina uzavřela kupní smlouvu s Ministerstvem obrany (dále také jen „MO“), kde předmětem koupě byly pozemky st. p. č. 219 zastavěná plocha a nádvoří, jejíž součástí je stavba bez čp/če, jiná stavba, p. p. č. 164/2, ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha, p.p.č.165/1 ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha, p. p. č. 165/2, ostatní plocha, ostatní komunikace a dále budova pro komunální odpady vč. žumpy na p. p. č. 165/1, stožárová trafostanice 160 kVA na hranici p.p.č.165/1, pěchotní střelnice na p. p. č. 165/1 vč. střeleckého stanoviště na p. p. č. 165/1, komunikace na p.p.č.165/2, sítě kabelové silnoproud. nn na p.p.č.165/1 a p. p. č. 165/2, sítě kabelového osvětlení nn na p.p.č.165/1 a p. p. č. 165/2 včetně cihlového pilíře pro kiosek elektro NN a 4 osvětlovacích sloupů, trvalý travní porost na p. p. č. 164/2 a p.p.č.165/1 a to vše v k. ú. Bradlecká Lhota (dále také jen „Kupní smlouva“).
7. Z Kupní smlouvy je dle žalobkyně jednoznačně, že společnost MULTIAGRO, v.o.s. Slatina zakoupil předmětné nemovitosti spolu s pěchotní střelnicí a to včetně střeleckého stanoviště, neboť měla v úmyslu dál provozovat střelnici. Žalobkyně si předmětné

nemovitosti od společnosti MULTIAGRO, v.o.s. Slatina pronajala a to za účelem provozování střelnice.

8. Že předmětné nemovitosti byly prodávány jako střelnice, od čehož se odvíjela i výše kupní ceny, plyne dle žalobkyně rovněž z obsahu znaleckého posudku č. 782-13A/14 ze dne 10. 7. 2014 zpracovaného znalcem Ing. M. F. který nechalo vypracovat MO v souvislosti s uzavřením dané kupní smlouvy (dále také jen „Znalecký posudek“).
9. Skutečnost, že MO vědomě prodalo předmětné nemovitosti společnosti MULTIAGRO, v.o.s. Slatina jako střelnici s možností jejího dalšího provozu, potvrdilo i samotné MO ve svém přípisu ze dne 13. 1. 2020 nazvaném jako „Střelnice Bradlecká Lhota - sdělení ke způsobu užívání“ [dále také jen „Vyjádření MO“]. Z tohoto přípisu MO dle žalobkyně jasně plyne, že v případě předmětných nemovitostí není potřeba žádat o nové povolení k užívání střelnice příslušný stavební úřad, protože Rozhodnutí VSÚ se vztahuje i na jejich nového nabyvatele.
10. Žalobkyně dále odkázala na zpracovaný provozní řád Střelnice Lhota (okres Semily) Doc. Ing. J. K., CSc. ze dne 18. 12. 2017, znalcem v oboru střelivo a výbušniny, specializace munice, balistika, střelnice. V tomto provozním řádu je vedena jako jedním ze správců střelnice i jednatelka žalobkyně. Ta tedy splňuje všechny předpoklady k provozování objektu jako střelnice. V případě Střelnice se jedná stále o nezměněnou stavbu, má stejné rozměry, emise do okolí jsou stejné, střelba se na střelnici má vést stále stejným směrem, balistická dráha se také nezměnila. Proto není dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), ani dle jiného zákona povinností žalobkyně žádat o nové povolení k využití předmětné nemovitosti jako střelnice, když tím již disponuje, je jím Rozhodnutí VSÚ.
11. Nelze ani přisvědčit tvrzení žalovaného, že předmětné nemovitosti nejsou v katastru nemovitostí zapsány jako střelnice, neboť po náhledu do katastru nemovitostí je u předmětných nemovitostí uvedeno způsob využití „sportoviště a rekreační plocha“ a nejedná se tak o střelnici. K tomu žalobkyně uvedla, že v Pokynu č. 41 Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního ze dne 1. 10. 2012, č. j. ČÚZK26730/2012-22 pro zápis změny druhu pozemku a způsobu využití pozemku do katastru nemovitostí a jeho příloze č. 2 je uvedeno v tabulce pod č. 20, že pokud se jedná o „název“ sportoviště a rekreační plocha, pak se jedná o hřiště, stadion, koupaliště, sportovní dráha a jízdárna, střelnice, autokemp, tábořiště apod. Tedy v případě, že je u předmětných nemovitostí uvedeno jako způsob využití „sportoviště a rekreační plocha“ u pozemků p. č. 164/2 a 165/1, pak se dle výkladového stanoviska Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního jedná o střelnici.
12. Žalobkyně tak závěrem vyjádřila přesvědčení, že předložila všechny listiny požadované § 52 odst. 4 zákona o zbraních, splnila tedy všechny povinnosti stanovené tímto zákonem a správní orgány tak měly Žalobkyni provozování Střelnice povolit. Pokud tak neučinily a řízení o její žádosti zastavily, porušily zásadu vázanosti, nevypořádaly se s argumentací žalobkyně a svoje správní uvážení zaměnily za svoji libovůli. Rozhodnutí nebyla totiž ani řádně odůvodněna, čímž bylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces.
13. Navrhla proto, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný s obsahem žalobních námitek nesouhlasil. Usnesení prvoinstančního správního orgánu o zastavení řízení podle něho obsahuje řádné odůvodnění, z něhož je patrné, z jakých podkladů vycházel, jak doklady doložené žalobkyní k žádosti vyhodnotil a v čem shledal vadu jejího podání. Vyžádal si také stanovisko Městského úřadu Lomnice nad Popelkou coby příslušného stavebního úřadu dle § 13 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.
15. Kupní smlouva ani Znalecký posudek sice nebyly součástí správního spisu, ale jejich obsah nepovažuje žalovaný za relevantní z hlediska následných povinností a postupů podle zákona o zbraních.
16. Podle § 1 odst. 2 písm. e) zákona o zbraních se tento zákon nevztahuje na zřizování a provozování střelnic Ministerstvem obrany, ozbrojenými silami České republiky pouze pro jejich potřebu. Jestliže tedy došlo k převodu vlastnického práva ke Střelnici ze státu (MO) na společnost MULTIAGRO, v. o. s. Slatina, přestala uvedená výjimka platit a Střelnice začala spadat do působnosti § 52 zákona o zbraních. Žalobkyně si ostatně tuto skutečnost musí uvědomovat, protože správně podala žádost o povolení k provozování Střelnice.
17. Žalovaný se dále vymezil vůči právním názorům vysloveným ve Vyjádření MO. Zopakoval, že věc spadá do působnosti zákona o zbraních, nejde o případ dle § 1 odst. 2 písm. e) tohoto zákona. Žádost o povolení provozování Střelnice tak musí být posouzena příslušným útvarem Policie ČR. Žadatel tedy musí předložit i listiny potvrzující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. MO vykonává působnost stavebního úřadu pouze ve specifických případech vymezených v § 16 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. O takový případ ale v posuzované věci nejde.
18. Z obsahu Rozhodnutí VSÚ lze dle žalovaného jednoznačně dovodit, že provozovatel tehdejší stavby pěchotní střelnice byl určen velitel útvaru VÚ 8022 Jičín. Povinnosti velitele byly vázány na vojenské předpisy. Rozhodnutí VSÚ tak mělo omezenou platnost pouze a výhradně pro Československou lidovou armádu a její nástupnické organizace až po MO. Nikdy nemělo žádnou platnost pro civilní oblast. V době jeho vydání ani nebylo možné provozovat střelnici soukromě. Rozhodnutí VSÚ tedy nemůže být listinou potvrzující souhlas s užíváním nemovitosti jako střelnice vydané stavebním úřadem ve smyslu § 52 odst. 4 zákona o zbraních.
19. S odkazem na znění § 52 zákona o zbraních žalovaný zdůraznil, že povinnost vydat povolení k provozování střelnice vzniká při naplnění zákonného předpokladu, že je zajištěno bezpečné používání zbraní a střeliva. Jedním z nezbytných předpokladů pro prokázání splnění této podmínky je pak i předložení listin dle § 52 odst. 4 citovaného zákona. K tomu ale v projednávané věci nedošlo. Nedošlo tedy ze strany správních orgánů ani k porušení zásady vázanosti, ani napadená rozhodnutí nejsou projevem jejich libovůle, v důsledku pak nedošlo ani k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces.
20. Rozhodnutí ve věci ponechal žalovaný na úvaze soudu.

IV. Jednání soudu

21. Při jednání soudu dne 31. 8. 2021 zůstali účastníci sporu na svých stanoviscích a procesních návrzích.

22. Soud dále provedl důkazy listinami, které žalobkyně učinila přílohou žaloby. Naopak rozhodl o tom, že neprovede důkazy výpověďmi svědků, které dala žalobkyně k úvaze, neboť to shledal nadbytečným. Tyto důkazy totiž měly dle vyjádření zástupkyně žalobkyně pouze potvrzovat obsah některých listin tvořících přílohu žaloby, které se týkaly osob navržených svědků. O obsahu těchto listin však nemá krajský soud pochyb, výpovědi svědků by tak do věci nic nového nevnesly.
23. Podle zástupkyně žalobkyně splnila žalobkyně všechny náležitosti pro povolení provozu předmětné střelnice, jak je vymezuje § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Tedy doložila i listinu prokazující oprávnění užívat předmětné nemovitosti jako střelnici. Touto listinou je dle žalobkyně rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu ze dne 14. 11. 1980, č. j. 101-24-424, protože se vztahuje i na právní nástupce původního vlastníka.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský poté soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci usoudil následovně.
25. Předesílá, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
26. Stejně tak není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

27. Pokud jde o skutkový stav věci a průběh správního řízení, krajský si dovolí odkázat na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, konkrétně na jeho str. 2 – 3, kde žalovaný podrobně popsal průběh správního řízení před prvoinstančním správním orgánem včetně podání žalobkyně, úkonů správního orgánu a obsahu listinných podkladů, které ve věci shromáždil. O skutkovém stavu věci ostatně nepanuje mezi účastníky řízení spor.
28. Ten se omezil v podstatě na posouzení níže uvedené právní otázky, jak zřetelně vykrystalizovalo i při jednání soudu dne 31. 8. 2021. A to, zda Rozhodnutí VSÚ je možno považovat za listinu prokazující splnění podmínky dle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, konkrétně tedy za listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.
29. Není pochyb o tom, že Střelnice byla původně střelnicí vojenskou. Proto také příslušným stavebním úřadem pro její povolení a následné povolení k trvalému provozu byl speciální vojenský stavební úřad (konkrétně Vojenský stavební úřad Krajské vojenské ubytovací a stavební správy Pardubice). To plyne jak z jeho stavebního povolení ze dne 10. 5. 1976, tak z Rozhodnutí VSÚ, kterým udělil povolení k tomu, aby stavba vojenské střelnice byla užívána. Z obsahu Rozhodnutí VSÚ plyne i skutečnost, že provozovatelem byla tehdy armáda, neboť povinnosti provozovatele zavazují přímo příslušné velitele.
30. Stejně tak není pochyb o tom, že celý areál Střelnice koupila na základě kupní smlouvy ze dne 15. 11. 2016 společnost MULTIAGRO, v.o.s. Slatina, s tím, že měla úmyslu v něm dále provozovat střelnici. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že to byl nejprve právě tento subjekt, který požádal o povolení provozování Střelnice. Ovšem se stejným procesním výsledkem jako v posuzované věci, kdy tutéž žádost podala žalobkyně, která si předmětné nemovitosti od společnosti MULTIAGRO, v.o.s. Slatina, za účelem provozování střelnice pronajala (nájemní smlouva ze dne 30. 10. 2019). Tyto skutečnosti jsou krajskému soudu známy z jeho úřední činnosti, protože o žalobě společnosti MULTIAGRO, v.o.s. Slatina, proti rozhodnutí žalovaného rozhodla pobočka zdejšího soudu v Pardubicích rozsudkem ze dne 20. 11. 2019, č. j. 52 A 51/2019-65. Shora uvedená nájemní smlouva je pak součástí správního spisu.
31. Krajský soud předně konstatuje, že udělení povolení k provozu Střelnice spadá pod režim zákona o zbraních. Podle jeho § 1 odst. 1 právě tento zákon upravuje nakládání se střelnými zbraněmi a střelivem, podmínky pro provozování střelnic, nakládání s municí a provádění pyrotechnického průzkumu. Ustanovení § 1 odst. 2 pak vymezuje výjimky, na něž se zákon o zbraních nevztahuje. Mezi ně patří dle jeho písm. e) též zřizování a provozování střelnic Českým úřadem pro zkoušení zbraní a střeliva, ministerstvem, Ministerstvem obrany, ozbrojenými silami České republiky, Vojenskou policií, bezpečnostními sbory), Vojenským zpravodajstvím nebo ozbrojenými silami anebo sbory jiných států při jejich pobytu na území České republiky podle zvláštního právního předpisu nebo mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu, pouze pro jejich potřebu.
32. Dle krajského soudu je tak nesporné, že prodejem nemovitostí, které tvoří areál Střelnice, ve prospěch soukromého subjektu (a tím společnost MULTIAGRO, v.o.s. Slatina, stejně jako žalobkyně, nepochybně jsou), odpadla zákonná výjimka na provozování Střelnice, která zde do té doby s ohledem na citované znění § 1 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních

existovala. A tedy zároveň, že Rozhodnutí VSÚ na právního nástupce původního vlastníka Střelnice (Česká republika – MO) nepřechází, jak argumentovala žalobkyně.

33. Ta na podporu svého tvrzení poukazovala zejména na přípis MO ze dne 13. 1. 2020, ve kterém je vyjádřen názor, že u staveb zřízených MO podle obecných předpisů bez nezbytnosti provádět úpravy a nezhoršení negativního účinku na okolí, zůstávají v platnosti původní povolení k jejich užívání vydaná vojenským stavebním úřadem a pouze se aktualizují provozní řády. S ohledem na shora uvedené znění zákona o zbraních však tento závěr není správný, ostatně jednalo se s největší pravděpodobností pouze o vyjádření právního názoru autora tohoto přípisu, který jinak nemá žádnou závaznost.
34. Za této situace postupoval správní orgán I. stupně správně, pokud po žalobkyni coby žadatelce o povolení provozování Střelnice požadoval předložení podkladů vymezených v § 52 odst. 4 zákona o zbraních, a to včetně toho uvedeného pod písm. a), tedy včetně listiny prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Ze shora uvedeného pak plyne, že Rozhodnutí VSÚ takovou listinou není a být nemůže.
35. Takovou listinou může být pravomocné kolaudační rozhodnutí (viz § 119 stavebního zákona) vydané příslušným obecným stavebním úřadem, a to z toho důvodu, že se v případě stavby Střelnice nejedná o stavbu vyňatou z věcné působnosti obecného stavebního úřadu. Stavba Střelnice nespadá pod působnost vojenského či jiného stavebního úřadu, neboť není nepochybně stavbou vymezenou v § 16 odst. 2 stavebního zákona, ostatně žalobkyně to ani netvrdí. Rovněž tak není pochyb o tom, že takovým místně příslušným stavebním úřadem je v případě stavby Střelnice stavební úřad Městského úřadu Lomnice nad Popelkou, z jehož vyjádření, které si správní orgány v průběhu správního řízení obstaraly, plyne, že se tohoto svého postavení nikterak nezříká (viz např. jeho vyjádření ze dne 6. 2. 2020, č. j. PD 477/2020).
36. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků její žádosti výzvou ze dne 8. 1. 2020, č. j. KRPL-113165-6/ČJ-2019-1811\Z. Výslovně v ní žalobkyni informoval, že absentuje (mimo jiné) i listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. A že jí předložené Rozhodnutí VSÚ takovou listinou není a z jakých důvodů. K odstranění tohoto nedostatku poskytl žalobkyni dostatečný časový prostor. Současně ji poučil, že pokud uvedený nedostatek brání pokračování v řízení ve stanovené lhůtě neodstraní, podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o její žádosti o povolení provozování Střelnice zastaví. Za situace, kdy žalobkyně uvedený nedostatek ve lhůtě neodstranila, správní orgán I. stupně tak učinil. V tomto jeho postupu, stejně tak v následném postupu žalovaného v rámci odvolacího řízení, neshledal krajský soud žádné pochybení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 139/2013-56; dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgány obou stupňů postupovaly a věc vyhodnotily v souladu se zákonem. Jejich rozhodnutí pak byla řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Právo žalobkyně na spravedlivý proces tak porušeno nebylo.
37. Na těchto závěrech nejsou způsobilé ničeho změnit ani listiny, které žalobkyně předložila ať už v průběhu správního řízení a jsou součástí správního spisu, nebo které přiložila k žalobě a byly soudem provedeny jako důkaz při jednání dne 31. 8. 2021. Namátkou soud uvádí kupní smlouvu ze dne 15. 11. 2016 uzavřenou mezi Českou republikou – MO jako prodávajícím a společností MULTIAGRO, v.o.s. Slatina, jako kupujícím k areálu Střelnice, při té příležitosti vypracovaný znalecký posudek ze dne 10.

7. 2014, č. 782-13A/14, a provozní řád Střelnice. K relevanci přípisu MO ze dne 13. 1. 2020 se již krajský soud vyjádřil shora. Stejně tak irelevantní pro posouzení shora nastolené právní otázky jsou ohledně dotčených nemovitostí zápisy v katastru nemovitostí stran způsobu jejich využití.

38. Krajský soud tak žalobu neshledal důvodnou a nezbylo mu, než ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VI. Náklady řízení

39. Dle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

40. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten avizoval, že hodlá uplatnit náklady řízení spojené s účastí jím pověřeného pracovníka při jednání soudu dne 31. 8. 2021.

41. Judikatura správních soudů však dospěla k závěru, že náhradu nákladů souvisejících s jejich běžnou úřední činností nelze žalovaným správním orgánům přiznat. Tato teze souvisí s tím, že náklady na běžnou úřední činnost, jejíž součástí jsou i úkony v soudním řízení správním, jsou správním orgánům hrazeny ze státního rozpočtu. Do tohoto okruhu nákladů patří náklady na poštovné, hovorné, zhotovení kopií, mzdové náklady na zaměstnance správního orgánu, provozní (režijní) náklady a cestovné související s účastí pověřených zaměstnanců u jednání soudu (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, zejména bod 25; dostupný na www.nssoud.cz).

42. Žalovaným avizované náklady řízení, které hodlal uplatňovat, spadaly právě do shora uvedené kategorie nákladů. Protože ani z obsahu správního spisu krajský soud nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. srpna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu